

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis
SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis**

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap. XXVI. Nachor Iosaphati oratione perterritus, Christianam fidem
aduersus Gentiles Philosophos tuetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

In his per sempiterna secula versabuntur, scelerum pœnas dantes: propterea quod bonis ijs, quæ in pollicitatione recondita erant, propter breuem voluptatem repudiatis & abiectis, æternum sibi ipsi supplicium asceruerunt.

Pro his igitur, hoc est, ut & gaudium illud omni sermone præstantius consequamur, & arcana illa gloria fruamur, angelosque splendore adæquemus, ac bono & dulcissimo Domino fidenti animo affitemur, atque atrocissimas & nunquam finiendas pœnas, & acerbissimam illam infamiam effugiamus, quas non pecunias, quæ non corpora, imò etiam ipsas animas profunderè parauerit? Quis tam ignavi animi est, quis tam excors, quin sexcentas temporarias mortes subire in animum inducat, ut à sempiterna, & finis omnis experte morte liberetur, beatamque & ab omni interitu remotam vitam hæreditariò possideat, ac sanctæ, & vitæ initium afferentis Trinitatis lumine collustretur?

NACHOR IOSAPHATI ORATIONE perterritus, Christianam fidem aduersus Gentiles philosophos *inuenitur.*

CAPVT XXVI.

HÆc verba cum Rex audisset, filijque firmi-

Regni celestis causa nullus doctor recusat.

firmitatē, atq; cōstantiam pers̄ exisset, nec blanditijs, nec sermonū leno cinio, nec deniq; suppliciorū minis cedentis. orationis quidē illius probabilitatē, ac responsa, quę refelli non possent, admirabatur, atque etiam à propria cōscientia, quę ipsum vera & iusta dicere de-
Veritatē
vitiosi ha-
bitus resti-
tuas.
 monstrabat, coarguebatur: verū à prava consuetudine, atque à vitiosis affectionibus, quarum habitum contraxerat, & quę eū velut chamo & freno coercerent, nec veritatis lumen prospicere sinebant, in diuersum trahebatur. Ac propterea nullum non lapidem, vt dici solet, mouens, in eo quod prius sibi proposuerat, hærebat, consilium nimirum, quod cum Arache ceperat, in opus perducere cupiens. Itaq; ad filium ait.

Oportebat quidem fili, te meis imperijs omnibus in rebus simpliciter obsequi. Quoniam autē pro tua duritia atq; contumacia mihi ita vehementer restitisti, hoc vnum contendens, vt tua sententia maioris apud te, quàm omnia alia, ponderis atque authoritatis esset, auge, inani contentione valere iussa, rationibus ad persuadendum aptis agamus. Ac quia Barlaam, à quo tibi factus est, vinctus à me tenetur, amplissimo cœtu habito, atque omnibus,

tum nostris, tum Galilæis in vnum co-
actis, præconibusque disertis verbis e-
dicere iussis, ne quisquam Christiano-
rum vllius periculi metu afficiatur, ve-
rùm omnes omni metu vacui per sode-
lita & cognationes in vnum coeant,
communi consilio rem consideremus.
Atque aut vos & vester Barlaam, nobis
in sententiam vestram adductis, ea que
optatis consequimini: aut contra vos
in sententiam nostram adducti, ius-
sis meis sponte ac prompto animo pa-
rebitis.

Prudens autem reuera & cordatus
iuuenis per visum, quod diuinitus ipsi
contigerat, Regis versutia cognita, ait:
Domini voluntas fiat, sitque quemad-
modum iussisti. Ipse autem bonus Deus
ac diuinus hoc nobis concedat, ne à re-
cta via aberremus. Nam in ipso confi-
dit anima mea: & ipse mei miserebitur.

Tunc igitur Rex, omnes tam idolo-
rum cultores, quàm Christianos in v-
num conueniri iubet, literis nimirum
quaquaersum missis, ac præconibus,
qui per omnia oppida proclamarent,
ne quis Christianorum, tanquam ino-
pinati aliquid perpeffurus in metu ver-
sateretur, verùm omnes per sodelitia &
cognationes in vnum coirent: quod
veriti-

*Astus dia-
boli.*

veritatis studiosa, ac non coacta & violenta inquisitio vna cum eorum duce atque antesignano Barlaamo futura esset. Eodemque modo idolorum etiam cultores ac sacerdotes. Chaldæorumq; & Indorum sapientes, qui in vniuerso ipsius Imperio erant, quosdamque etiam augures, & præstigiatores, ac vates conuocauit, vt aduersus Christianos victoriam obtinerent:

Et quidem ingens ad Regem exoranda ipsius religionis multitudo confluit: Christianorum autem vnus tantum Barachias nomine inuentus est, qui Barlaamo (vt quidem existimabatur) suppetias ferret. Nam pij viri partim extremo vitæ die functi fuerant, à furiosis scilicet vrbiū prætoribus obtruncati: partim impendentium periculorum metu in montibus ac speluncis delitescabant: partim deniq; Regis minas pertimescentes, in lucem prodire minimè audebant, verum nocturni pietatis cultores erant, in occulto duntaxat Christum colentes, non autem liberè ipsius fidem profitentes. Ille autem solus, vtpote generoso animo præditus, ad propugnandam veritatem accessit.

Cum igitur Rex in alto atque edito folio,

Vnus inuentus confessor Dei.

Intimidus Christianos.

folio confedisset, filium vnà sedere iussit. At ille pro suo erga Patrem honore ac reuerentia id facere recusauit: atque in terra non longè ab eo sedit. Astiterunt igitur viri infatuatæ à Deo sapientie periti, quorum, vt Apostoli verbis utar, *insipiens cor errauit*. Putantes enim se esse sapientes, stulti facti sunt, & mutauerunt gloriam incorruptibilis Dei in similitudinem corruptibilium hominum, & quadrupedum, & serpentium. Hi, vt cum Regis filio, atque ijs, qui ab ipsius partibus stabant, sermonem confererent, in vnum conuenerunt. Atque in eis illud adagium implebatur. *Caprea cum Leone pugnam iniit*. Etenim ipse

1. Cor. 1.
Rom. 1.

Caprea cū se Altissimum posuerat refugium suum, & in alarum ipsius umbra sperabat. Illi autem in huius sæculi Principibus, qui destruuntur, ac mundi principe tentoriarum, cui se ipsos miserè subiecerunt, fiduciam suam collocabant.

Psal 90.

Psal 56.

Ephes. 6.

Producitur itaque Nachor, qui Barlaamum se esse simulabat. Ac rex quiddam hoc sibi propositum habebat: verum sapens Dei prouidentia cœlitus aliud administrabat. Astantibus enim his omnibus, Rex ad Oratores suos & Philosophos, vel potius plebis seductores & stolido corde præditos, ait. En vobis

cc-

certamen, & quidem maximum propositum est. Duorum enim alterum vobis continget, nempe ut vel doctrina nostra confirmata, errorisque conuicto Barlaamo, ipsiusque socijs, maximam gloriam, & honorem, tum à nobis, tum à senatu, consequamini, ac victricibus coronis ornemini: vel fracti ac superati, cum omni ignominia grauissimam mortem oppetatis, atq; omnes vestrae facultates populo addicantur, quo memoria vestra prorsus à terra deleatur. Nam & corpora vestra bestijs deuoranda obijciam & liberos vestros perpetua seruitute mulctabo.

Hac oratione à Rege habita, ipsius filius his verbis vsus est. Aequam sententiam hodierno die tulisti, ô Rex, eamque velim Deus confirmet. Atque ego eadem magistro meo dico. Conuersusque ad Nachorem, qui Barlaam esse putabatur, ad eum ait: Non te fugit, ô Barlaam, in qua gloria, quibusq; delicijs me inueneris. Tu tamen per multis sermonibus me adduxisti, ut à patrijs legibus & institutis abscederem, atque ignotum Deum colerē, arcanorum quorundā videlicet ac sempiternorum bonorum spe mentem meam ad sequenda tua dogmata, & exacerbā-

dum

dum Patris mei ac Domini animum,
 me pertrahens. Quocirca ita existima,
 te nunc velut in trutina stare. Nam si
 ex proposito certamine superior disces-
 seris, eam scilicet, quam mihi tradidi-
 sti, doctrinam veram esse demonstrans,
 atque eos, qui hodierna die nobis ad-
 uersantur, in errore versari ostendens,
 tu quidem maiorem, quam ullus va-
 quam habuerit, gloriam referes, ac ve-
 ritatis præco vocaberis: atque ego in
 tua doctrina perstabo, Christumque,
 quemadmodum prædicasti, ad exte-
 rum usque spiritum colam. Sin autem,
 siue dolo, siue serio ac verè superatus,
 ignominiam mihi constaueris, contu-
 meliam meam statim ulciscar. Etenim
 meismet manibus cor tuum ac lingua
 euellam, eaque cum reliquo tuo cor-
 pore canibus in prædam dabo: ut tuo
 exemplo, omnes Regum filijs impo-
 sturam minimè facere condiscant.

His verbis auditis, Nachor ingen-
 tem tristitiam ac mœrorem concepit:
 ut qui seipsum in foueam, quam fecer-
 rat, incidere, ac laqueo, quem abscon-
 derat, implicari, suoque gladio se con-
 fodi perspiceret. Cùm igitur rem secum
 reputasset, ad filij Regis partes, ut im-
 pendens vitæ discrimen effugeret, sese

pa

potius
 confir
 optin
 posset
 disse
 erat, q
 piente
 Nam
 Nacho
 ut Bar
 lem qu
 uere c
 ac vari
 ad eun
 spient
 heme
 Rex in
 lius, v
 deret,
 rent,
 oppri
 acuera
 labore
 riunt,
 etacul
 fluxiss
 sceret
 qui or
 Nach
 eo au

potius adiungere, ipsiusque dogmata confirmare statuit, quod videlicet ille optimo iure supplicio eum afficere posset, siquidem ipse animum offenderat. At id totum diuinæ providentiæ erat, quæ religionis nostræ decreta sapienter per aduersarios confirmabat.

Nam cum Idolorum antistites & *Num: 22.*
 Nachor sermones conferere inciperent, ut Barlaam ille, cum sub Balaac Israel quondam execrari, ac diris deuotere constituisset, multis tamen eum ac varijs benedictionibus cumulauit: ad eundem etiam modum Nachor insipientibus ac stolidis sapientibus vehementer oblectabatur: Cum enim Rex in throno sederet, atque ipse filius, ut iam à nobis dictum est, ipsi assideret, ijque etiam stulti Rhetores astarent, qui ut gladium linguas suas ad *Psal 63.*
 opprimendam & euertendam veritatem acuerant, quique, ut cum Esaiâ loquar, laborem parturiunt, & iniquitatem pariunt, plebis etiam ad certaminis spectaculum innumerabilis multitudo confluxisset, ut vtra pars victoriam adipisceretur, cognosceret, Rhetorum vnus, qui omnibus doctrinâ præstabat, ad Nachorem dixit: Tunc es ille vsque ad *Disputationis initium.*
 eo audax, atque in deos nostros contum-

meliosus Barlaam, qui charissimum Regis filium in eiusmodi errorem coniecisti, eumque crucifixum colere docuisti? Respondit Nachor: Sandè, ego sum Barlaam, qui deos tuos, quemadmodum dixisti, nihil pendo: quique Regis filium, non in errorem coniecisti, sed errore liberaui, atque ad verum Deum adiunxi. Tum Rhetor ille ad hunc modum locutus est.

Quoniam magni & eximij viri, à quibus omnis sapientia & scientia inuenta est, sublimes deos atque immortales eos nuncupent, omnesque orbis terrarum Reges & illustres viri ipsos colant & venerentur, quoniam modo ipse lingua aduersus eos acuis, atque omnino eò audaciæ prorumpis, vt hæc proferas? Quoniam item argumento probas eos deos non esse, sed eum qui Cruci affixus est.

Excipiens autem sermonem Nachor, Rhetorem quidem illum nullo responso dignatus est. Verum cum plebi silentium manu indixisset, atque os suum, tamquam illa asina Barlaam, aperuisset, ea, quæ dicere minimè instituerat, prolocutus est. Aitque ad Regem: Ego, Rex, Dei prouidentia in mundum veni: conspecto que cælo, terra, mari, Sole ac Luna, reliquisque eiusmodi re-

*Nachoris
oratio.]*

bus, earum ornatum admiratus sum.

Mundum autem, eaque omnia, quæ ip- *Ex creatu-*
 sius complexu continentur, necessariò *ris cogno-*
 moueri conspiciens, eum, à quo mo- *scitur crea-*
 uetur, & conseruatur, Deum esse intel- *tor.*

lexi. Etenim quicquid mouet, eo, quod
 mouetur, fortius est: & quod continet,
 atque conseruat, fortius est eo, quod
 continetur, & conseruatur. Quocirca
 ipsum Deum esse dico, qui omnia pro-
 creauit, atque conseruat, quique prin-
 cipij expers est, & sempiternus, & im-
 mortalis, & nulla re indigens, omni-
 busque perturbationibus ac defectibus
 sublimior, hoc est ira & obliuione, at-
 que ignorantia, reliquisque omnibus
 rebus generis eiusdem. Per ipsum au- *Psal. 15.*
 tem omnia coagmentata & concreta *Act. 17.*
 sunt. Nec verò sacrificijs, aut libamini-
 bus, aut vlla alia re in aspectum cadentem
 opus habet: verùm contra omnes eo
 opus habent.

NACHOR GENTILIVM DEOS
falsos esse ostendit: Iudaos etiam in erro-
re versari: ac Christianos solos
de religione rectè sen-
tire.

CAPVT XXVII.

His ita de Deo commemoratis. *Tria in*
 quemadmodum ipsius beneficio *mundo*
 mi-